

Sygnatura akt II AKa 471/21

1

2WYROK

2.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2023 r.

4 Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Jerzy Skorupka

Sędziowie: SA Wiesław Pędziwiatr /spr./

SA Artur Tomaszewski

Protokolant: Daria Machnik

6 przy udziale Jarosława Gajka prokuratora (...) Prokuratury (...) we W.

7 po rozpoznaniu 22 marca 2023 r. i 26 kwietnia 2023 r. sprawy:

8 M. J. (1)

9 oskarżonego z art. 258 § 1 kk, art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 § 1 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk, art. 53 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i w zw. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 53 ust. 1 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 12 § 1 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk, art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk

11 B. K. (1)

12 art. 258 § 1 kk, art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

13 K. C. (1)

14 art. 258 § 1 kk, art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 13 § 1 kk w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 kk i w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

15 na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonych K. C. (1) i M. J. (1) oraz prokuratora co do oskarżonych K. C. (1) i B. K. (1)

16 od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

17 z 1 października 2021 r., sygn. akt III K 81/21

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec:

a) **M. J. (1) w pkt I. i II.,**

b) **K. C. (1) w pkt V. i VI.**

c) **B. K. (1) w pkt XI. i XII.**

części rozstrzygającej w ten sposób, że wymienione w odpowiednich punktach części wstępnej wyroku nazwisko B. J. ps. (...) jako współsprawcy przypisanych oskarżonym czynów, zastępuje w odpowiednich przypadkach zapisem „inną ustaloną osobą”;

II. zmienia zaskarżony wyrok wobec K. C. (1) w ten sposób, że obok kary pozbawienia wolności orzeczonej w pkt VIII. części rozstrzygającej wymierza mu grzywnę w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych;

III. zmienia zaskarżony wyrok wobec B. K. (1) w ten sposób, że obok kary pozbawienia wolności orzeczonej w pkt XII. części rozstrzygającej wymierza mu grzywnę 80 (osiemdziesiąt) stawek dzienny określając wysokość stawki dziennej na 30 (trzydzieści) złotych;

IV. zmienia zaskarżony wyrok wobec M. J. (1) w ten sposób, że wymierzoną mu w pkt XVI. części dyspozytywnej karę łączną pozbawienia wolności obniża do 4 (czterech) lat i 6 (sześciu) miesięcy;

V. w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec K. C. (1), B. K. (1) i M. J. (1) utrzymuje w mocy;

VI. na podstawie art. 86 § 1 i 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 24 czerwca 2020 roku w zw. z art. 4 § 1 k.k. łączy orzeczone w pkt XI. części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku oraz w pkt III. części rozstrzygającej niniejszego wyroku grzywny i wymierza B. K. (1) karę łączną grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na 30 (trzydzieści) złotych;

VII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. B. 1200 złotych w tym należny podatek od towarów i usług tytułem pomocy prawnej z urzędu udzielonej K. C. (1) w postępowaniu odwoławczym przez adwokata wyznaczonego przez Sąd;

VIII. zwalnia B. K. (1) z obowiązku ponoszenia kosztów sądowych związanych z postępowaniem odwoławczym zaliczając wydatki za to postępowanie na rachunek Skarbu Państwa;

IX. zasądza od K. C. (1) i M. J. (1) po 1/3 wydatków związanych z postępowaniem apelacyjnym i wymierza im za obie instancje opłaty:

a) **K. C. (1) 1.300 złotych,**

b) **M. J. (1) 1.600 złotych.**

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 471/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		

<p>1. CZEŚĆ WSTĘPNA</p>	
<p>0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>Wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu z 1 października 2021 roku w sprawie III K 81/21 dotyczący K. C. (1) oskarżonego o to, że:</p> <p>I. w 2018 roku w N. oraz przy pomocy środków porozumiewania się na odległość, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, w skład której wchodzili między innymi M. J. (1) ps. (...) i B. K. (1), a także objęci odrębnymi postępowaniami: S. C. ps. (...), K. C. (2) ps. (...), B. J. ps. (...) i inne nieustalone dotychczas osoby, mającej na celu popelnianie przestępstw</p>	

polegających na wytwarzaniu, wprowadzaniu do obrotu i uczestniczeniu w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowej w postaci amfetaminy wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.),

tj. o czyn z art. 258 § 1 kk;

II. w 2018 roku N. oraz przy pomocy środków porozumiewania się na odległość, działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej opisanej w pkt V, w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru a także w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, oraz wbrew przepisom ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku

o przeciwdziałaniu narkomanii, uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej wadze około 6.200 gramów w ten sposób, że polecił B. K. (1) trzykrotnie przyjąć od M. J. (1) i B. J. a następnie przewieźć z W. do S. łącznie około 4.200 gramów amfetaminy, którą przekazał innej osobie w celu dalszego prowadzenia do obrotu, a nadto odebrać w S. około 2.000 gramów amfetaminy, którą następnie za pośrednictwem innych osób wprowadził do obrotu, zaś w dniach od 30 października 2018r. do 1 listopada 2018r. usiłował uczestniczyć w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci

amfetaminy o łącznej wadze 3.792,6 grama brutto, w ten sposób, że wraz z B. K. (1) zamówił od M. J. (1) i B. J. przedmiotową substancję, którą do S. z O. przewozili S. C. i K. C. (2) lecz zamierzonego celu w postaci objęcia jej w posiadanie przez osoby współdziałające nie osiągnął z uwagi na jej zatrzymanie przez Policję,

przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, będąc uprzednio skazany m.in. wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie sygn. akt V K 430/16 obejmującego inne wyroki skazujące za przestępstwa podobne popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz

przeciwko życiu i zdrowiu na karę pozbawienia wolności, którą odbył w wymiarze ponad 6 miesięcy w okresie poprzedzających 5 lat tj. od dnia 25 stycznia 2013r. do dnia 14 lutego 2013r., oraz którą nadal odbywa od dnia 14 grudnia 2013r.,

tj. o czyn z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 13§1 kk. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z art. 12§1 kk, w zw. z art. 65§ 1 kk i w związku z art. 64§1 kk;

którym, tenże Sąd orzekł, że:

I.
oskarżonego K. C. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa opisanego w

pkt. V części wstępnej wyroku, to jest czynu z art. 258 § 1 kk i za ten czyn na podstawie art. 258 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

II.

oskarżonego

K. C. (1) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu przestępstwa opisanego w pkt. VI części wstępnej wyroku, przy czym wskazuje, iż czyn ten odpowiada kwalifikacji prawnej z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 kk zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz wskazuje, że podstawą

przyjęcia
działania
oskarżonego w
warunkach
powrotu do
przestępstwa
jest wyrok Sądu
Rejonowego
Szczecin
Centrum z dnia
22 września
2014 r. w
sprawie o sygn.
akt IV K 78/14,
gdzie został
on skazany za
przestępstwo
podobne z art.
62 ust. 1 ustawy
o
przeciwdziałaniu
narkomanii na
karę
pozbawienia
wolności, który
to wyrok został
następnie objęty
wyrokiem
łącznym Sądu
Rejonowego
Szczecin-
Prawobrzeże i
Zachód w
Szczecinie z dnia
21 lipca 2017
r., sygn. akt
V K 430/16,
gdzie orzeczono
wobec niego
karę łączną 5
lat pozbawienia
wolności, którą
odbył w
wymiarze ponad
6 miesięcy w
okresie
poprzedzających
5 lat tj. od
dnia 25 stycznia
2013 r. do dnia

14 lutego 2013 r., oraz którą nadal odbywa od dnia 14 grudnia 2013r. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 12 § 1 kk w zw. art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierza mu karę 3 (trzech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka wobec oskarżonego **K. C. (1)** nawiązkę w kwocie 5.000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz (...) sp. z o.o. – na cele związane z zapobieganiem i zwalczaniem narkomanii;

IV. na podstawie art. 45 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego **K. C. (1)** przepadek na rzecz Skarbu Państwa równowartości

korzyści
majątkowej
osiągniętej z
popelnionego
przestępstwa w
kwocie 24.800
(dwudziestu
czterech tysięcy
ośmiuset
złotych) zł.;

V. na podstawie
art. 85 § 1 kk
i art. 86 § 1
kk w zw. z art.
4 § 1 kk łączy

oskarżonemu
K. C. (1)

orzeczone wobec
niego
jednostkowe
kary
pozbawienia
wolności i
wymierza mu
karę łączną
3 (trzech) lat
i 6 (sześciu)
miesiący
pozbawienia
wolności;

VI. na podstawie
art. 63 §
1 kk zalicza
oskarżonemu K.
C. (1) na poczet
orzeczonej
wobec niego
kary łącznej
pozbawienia
wolności okres
tymczasowego
aresztowania od
dnia 9
października
2020 r. do dnia
1 października
2021 r.;

VII. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. B. kwotę 1.549,80 zł. tytułem nieopłaconej obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu K. C. (1); zasądza od każdego z oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa przypadające na niego koszty sądowe w kwocie po 3.305,44 zł. oraz wymierza opłatę sądową:

- oskarżonemu M. J. (1) w kwocie 1.800 zł.,
- oskarżonemu K. C. (1) w kwocie 1.300 zł.
- oskarżonemu B. K. (1) w kwocie 500 zł.

0.11.2.
Podmiot
wnoszący
apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca adwokat A. B.			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść obrońca oskarżonego # na niekorzyść prokurator	# w całości obrońca		
# w części prokurator	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

<p>0.11.3.2. Podniesione zarzuty</p>		
<p>Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji</p>		
<p>#</p>	<p>art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu</p>	
<p>#</p>	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
<p>#</p>	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
<p>#</p>	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych</p>	

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia –			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające					

znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut apelacji prokuratora co do oskarżonego K. C. (1):		
3.1.	obraza przepisów prawa materialnego w postaci art. 56 ust. 3 ustawy dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) – poprzez brak orzeczenia obligatoryjnej kary grzywny za przypisane mu w pkt VIII przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu	# zasadny, co do obrazy prawa materialnego, # częściowo zasadny # niezasadny	

narkomanii
pomimo
kumulatywnego
zagrożenia
wskazanych
przestępstw taką
karą.

**Obrońca
oskarżonego
K. C. (1) –
adw. A. B. –
zaskarżonemu
wyrokowi
zarzucił:**

I. błąd
w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę
wyroku mający
wpływ na treść
orzeczenia,
polegający na
następujących
stwierdzeniach
Sądu I instancji:

1) przyjęciu
przez Sąd I
instancji, że
przebywający w
zakładzie
karnym
oskarżony K.
C. (1) podczas
jednego z
widzeń, na które
przybył z
zakładu karnego
współoskarżony
B. K. (1), złożył B.
K. (1) propozycję
możliwości
zarobienia
dodatkowych
pieniędzy, a
konkretnie
przewiezienia

amfetaminy, co miało mieć miejsce w 2018 r., tj. w okresie czasu objętym zarzutem – podczas gdy do 9.12.2018 r. B. K. (1) nie był na widzeniach z K. C. (1), a takie widzenia z udziałem B. K. (1) miały miejsce – zgodnie z Kartą ewidencji widzeń za okres 8.04.2014 r. do 16.02.2020 r. – trzykrotnie w datach 9.12.2018 r., 21.01.2019 r. i 15.04.2019 r.

2) przyjęciu przez Sąd I instancji, że B. K. (1) i K. C. (1) umówili się podczas jednego z widzeń (w domyśle pierwszego widzenia), że K. C. (1), posługujący się pseudonimem (...), będzie na potrzeby współpracy posługiwał się pseudonimem (...) celem wprowadzenia w błąd organów ścigania na wypadek, gdyby byli podsłuchiwani – podczas gdy

takie ustalenie pomiędzy B. K. (1) a K. C. (1), które musiałyby mieć miejsce, zważywszy na objęcie zarzutem pełnego roku 2018, na początku 2018 r., co z uwagi na pierwsze widzenie B. K. (1) i K. C. (1) dopiero w dniu 9.12.2018 r. nie mogło obiektywnie mieć miejsca, a jednocześnie B. K. (1) w swych wyjaśnieniach wykluczył, aby takie ustalenie było dokonane w rozmowie telefonicznej, odbywanej z inicjatywy K. C. (1) z zakładu karnego.

3) przyjęciu przez Sąd I instancji, że K. C. (1) będący pozbawionym wolności i przebywający w zakładzie karnym, porozumiewał się telefonicznie nie tylko z B. K. (1), co jest okolicznością udowodnioną i potwierdzoną przez K. C. (1), ale również z

współoskarżonym
M. J. (1) –
podczas gdy z
żadnego dowodu
wskazanego w
akcie oskarżenia
nie wynika, aby
taki kontakt
telefoniczny
pomiędzy K. C.
(1) a M. J.
(1) miał miejsce
w szczególności
w całym roku
2018, objętym
zarzutem.

4) przyjęciu
przez Sąd I
instancji, że B.
K. (1) został
po raz pierwszy
umówiony przez
K. C. (1) z
M. J. (1) po
odbiór 200 g
amfetaminy z O.
– podczas gdy
ze wskazanego
przez Sąd I
instancji
dowodu na tę
okoliczność w
postaci danych
operatora
aparatów
samoinkasujących
wynika jedynie,
że K. C. (1)
kontaktował się
telefonicznie z
B. K. (1), a
jednocześnie w
żaden sposób
z powyższego
dowodu nie
wynika, jaka
była treść tej
rozmowy.

5) przyjęciu przez Sąd I instancji, że B. K. (1) uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej wadze ok. 6.200 g w ten sposób, że na polecenie K. C. (1) trzykrotnie przyjął od M. J. (1) i B. J. ps. (...), a następnie przewiózł z W. do S. łącznie ok. 4.200 g amfetaminy, którą przekazał innej osobie w celu dalszego wprowadzenia do obrotu, za co otrzymał kwotę nie mniejszą niż 3.500 zł, a nadto odebrał w S. od nieustalonych osób ok. 2.000 g amfetaminy, którą następnie wprowadził do obrotu – podczas gdy dowodami na tę okoliczność miałyby być protokół zatrzymania M. J. (1), protokół przeszukania M. J. (1) i protokół przeszukania samochodu

marki M. (...),
w których to
dokumentach
powyższe
ustalenie Sądu
I instancji nie
znajduje
jakiegokolwiek
potwierdzenia,
bowiem
przytoczone
dowody dotyczą
innych
okoliczności niż
przywołane
powyżej
ustalenie Sądu I
instancji.

6) przyjęciu
przez Sąd I
instancji, że
ustalenie, iż B. K.
(1) w dniach od
30 października
2018 r. do 1
listopada 2018 r.
usiłował
uczestniczyć w
obrocie znaczną
ilością
substancji
psychotropowej
w postaci
amfetaminy o
łącznej wadze
3.792,6 grama
brutto, w ten
sposób, że
zamówił od
M. J. (1)
przedmiotową
substancję,
wskazał miejsce
jej dostawy w S.,
gdzie oczekiwał
na przyjazd
przywożących ją
z O. S. C. ps. (...)
oraz K. C. (2) ps.

(...) – podczas gdy te ustalenia nie wiążą się z jakimkolwiek czynnościami sprawczymi K. C. (1), w warunkach braku wskazania przez Sąd I instancji jakichkolwiek dowodów na aktywność K. C. (1) w okresie od 30.10.2018 r. do 1.11.2018 r., a w szczególności nie uzyskania takiego dowodu w toku kontroli wielu rozmów telefonicznych pomiędzy B. K. (1) i M. J. (1) w tym czasie, w których to rozmowach nie pojawia się osoba K. C. (1) w jakimkolwiek kontekście.

7) przyjęciu przez Sąd I instancji, że K. C. (1) w międzyczasie wielokrotnie dzwonił do B. K. (1) proponując kolejne wyjazdy po 1.11.2018 r. (w której to dacie zostali zatrzymani przez policję S. C. i K. C. (2) z 3.792,6 g amfetaminy),

w oparciu o wyjaśnienia B. K. (1), że przyjeżdżał trzykrotnie do W. do M. J. (1) i powracał bez amfetaminy – podczas gdy nie ma żadnego dowodu na okoliczność, aby takie wyjazdy wskutek propozycji K. C. (1) miały miejsce, w warunkach trwania kontroli operacyjnej rozmów B. K. (1) prowadzonej w ramach (...) od 20.09.2018 r. do 20.12.2018 r., która pozwoliła ujawnić przewóz w dniu 31.10.2018 r. 3.792,6 g amfetaminy przez S. C. i K. C. (2), a nie ujawniła jakiegokolwiek rozmowy K. C. (1) prowadzonej z zakładu karnego dotyczącej owych trzech „pustych” wyjazdów B. K. (1).

8) przyjęciu przez Sad I instancji, że okoliczność, iż K. C. (1), będąc

pozbawionym wolności, wysłał za pośrednictwem współosadzonego B. K. (2) tzw. „gryps” do M. J. (1), w którym instruował go, żeby ten przyznał, że zna B., który miał przyjeżdżać do niego z kolegą (...), którą to osobą miał nie być on, potwierdza sprawstwo K. C. (1) w zakresie zarzucanych czynów – podczas gdy podjęcie przez K. C. (1) działań obrończych dla odsunięcia od siebie zarzutu udziału w grupie przestępczej przez instruowanie M. J. (1), że (...) to inna niż on osoba, nie stwarza podstawy do ustalenia przez Sąd I instancji, iż K. C. (1) przyznał swoje sprawstwo, bowiem powyższe zachowanie K. C. (1) winno być ocenione jako poszukiwanie sposobów na

obronę przed
zarzutami.

II. obrazę
przepisów
postępowania
mających wpływ
na treść
orzeczenia:

- art. 2 § 1
pkt 1¹ k.p.k. w
zakresie celów
przepisów k.p.k.
nakazujących
takie
ukształtowanie
postępowania
karnego, aby
osoba, której nie
udowodniono
winy, nie
ponosiła
odpowiedzialności
karnej;

- art. 7
k.p.k. przez
przekroczenie
zasady
swobodnej
oceny dowodu
poprzez
naruszenie
zasad
prawidłowego
rozumowania w
zakresie
powiązania
faktów
podawanych
przez
współoskarżonego
B. K. (1),
obciążających K.
C. (1) z innymi
dowodami lub
ich brakiem, w
kontekście reguł
doświadczenia

	<p>życiowego w zakresie motywu skorzystania przez B. K. (1) z przepisów art. 60 § 3 i § 4 k.k.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>I. Co do apelacji prokuratora odnoszącej się do K. C. (1).</p> <p>Skarga oskarżyciela publicznego w zakresie dotyczącym naruszenia prawa materialnego okazała się w stopniu oczywistym zasadna.</p> <p>Uchybienie polegające na naruszeniu prawa materialnego sprowadza się do wadliwego zastosowania lub niezastosowania przepisu prawa, odpowiednio w sytuacji, gdy sąd miał ustawowy obowiązek dany</p>				

przepis
zastosować lub
nie było
ustawowych
podstaw do jego
zastosowania,
albo na błędnej
wykładni prawa.
(wyrok SN z
21.03.2019 r., V
KK 108/18, LEX
nr 2642389;
postanowienie
SN z 5.02.2019
r., V KK 3/19,
LEX nr 2616196;
A. Sakowicz
(red.), Kodeks
postępowania
karnego.
Komentarz.
Wyd. 10,
Warszawa 2023,
teza II.1.; S.
Zabłocki [w:]
Kodeks
postępowania
karnego. Tom
IV. Komentarz
do art. 425–
467, red. R.
A. Stefański,
Warszawa 2021,
art. 438, teza
II.1.).

Sąd Okręgowy
uznał K. C.
(1) za winnego
popelnienia
zarzucanego mu
przestępstwa
opisanego w
pkt. VI części
wstępnej
wyroku, przy
czym wskazał,
iż czyn ten
odpowiada
kwalifikacji

prawnej z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 § 1 k.k. i w zw. z art. 65 § 1 kk zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz wskazał, że podstawą przyjęcia działania oskarżonego w warunkach powrotu do przestępstwa jest wyrok Sądu Rejonowego Szczecin Centrum z dnia 22 września 2014 r. w sprawie o sygn. akt IV K 78/14, gdzie został on skazany za przestępstwo podobne z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na karę pozbawienia wolności, który to wyrok został następnie objęty wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego

Szczecin-
Prawobrzeże i
Zachód w
Szczecinie z dnia
21 lipca 2017
r., sygn. akt
V K 430/16,
gdzie orzeczono
wobec niego
karę łączną 5
lat pozbawienia
wolności, którą
odbył w
wymiarze ponad
6 miesięcy w
okresie
poprzedzających
5 lat tj. od
dnia 25 stycznia
2013 r. do dnia
14 lutego 2013
r., oraz którą
nadal odbywa od
dnia 14 grudnia
2013 r. i za
to na podstawie
art. 56 ust.
3 ustawy z
dnia 29 lipca
2005 roku o
przeciwdziałaniu
narkomanii w
zw. z art. 11 § 3
kk w zw. z art. 12
§ 1 kk w zw. art.
65 § 1 kk w zw.
z art. 64 § 1 kk
w zw. z art. 4 § 1
kk wymierzył mu
karę 3 (trzech)
lat i 2 (dwóch)
miesięcy
pozbawienia
wolności.

Przeoczył tenże
Sąd, że
naruszenie
normy art. 56
ust. 3 ustawy o

przeciwdziałaniu
narkomanii
objęte jest
kumulatywnie
sankcjami w
postaci kary
pozbawienia
wolności i
grzywny. Wszak
przepis ten
stanowi, że
sprawca
wypełniający
stronę
przedmiotową i
podmiotową
tego typu czynu
zabronionego
podlega
grzywnie i
karze
pozbawienia
wolności od lat 2
do 12.

Skoro zatem
Sąd Okręgowy
uznał, że K.
C. (1) dopuścił
się występku z
art. 56 ust. 1
i 3 ustawy o
przeciwdziałaniu
narkomanii i
za podstawę
wymiaru kary za
to zachowanie
przyjął ust. 3
tego przepisu
jego
powinnością
było orzeczenie
kary grzywny
obok kary
pozbawienia
wolności.

Prawidłowo
postawiony
zarzut oraz

wynikający z
niego wniosek
apelacyjny
obligował Sąd
odwoławczy do
zmiany w tym
zakresie
rozstrzygnięcia
pierwszoinstancyjnego,
co też uczyniono
w pkt II. części
rozstrzygającej
wyroku Sądu
Apelacyjnego.

Określając
wymiar kary
grzywny Sąd
Apelacyjny miał
w głównej
mierze na
uwadze wielość
środka
narkotycznego,
który w ramach
grupy
przestępczej
obrażał
oskarżony, ale
także jego
znaczną wartość.
Mając jednak
na uwadze, że
oskarżony ma
obecnie
ograniczone
możliwości
zarobkowe
wobec
odbywania kary
pozbawienia
wolności
uznano, że kara
określona przez
Sąd Apelacyjny
będzie
wystarczającą
sankcją
materialną
wobec

oskarżonego.
Jednak jego wiek i wynikająca z tego faktu możliwość aktywności zawodowej upoważnia do orzeczenia kary grzywny będącej odczuwalną reakcją finansową na popełnione przestępstwo.

II. Co do apelacji obrońcy oskarżonego K. C. (1).

1. W pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutów obrazy prawa procesowego i wpływu tych uchybień na treść wyroku, jak twierdzi skarżący. Gdyby te zarzuty okazały się skuteczne, a ich wpływ na treść rozstrzygnięcia był istotny, jak wywodzi apelujący, dalsze rozważania o błędnych ustaleniach faktycznych byłyby zbędne, bo wyrok jako wadliwy nie mógłby się ostać, bądź wymagałby

korekty na
korzyść
oskarżonego.

Podnosi się w
apelacji jako
pierwszy zarzut
obrazy prawa
procesowego,
naruszenie
normy ustalonej
w art. 2 §
1 pkt 1 k.p.k.
Na kanwie tej
tezy stwierdzić
należy, że norma
przywołana
przez
apelującego
zawiera regułę
trafnej reakcji
prawnokarnej i
statuuje zasadę
trafnego
orzekania. Jej
celem jest
podobnie jak
kolejnej normy
zamieszczonej w
art. 2 § 2
k.p.k. (zasada
prawdy - oparcie
rozstrzygnięcia
na prawdziwych
ustaleniach) i
tej z art. 4
k.p.k. (zasada
obiektywizmu)
jest realizacja
określonych w
k.p.k. celów
postępowania
karnego.

Przepisy owe
statuują tzw.
ogólne zasady
gwarancyjne, a
które in concreto
zostały
powołane

jedynie werbalnie, które nie mogą ze względu właśnie na swój ogólny charakter, stanowić samoistnej podstawy zarzutu apelacyjnego.

(wyrok SN z 6.10.2005 r., WA 19/05, OSNwSK 2005, nr 1, poz. 1813).

Nie może stanowić przedmiotu skargi kasacyjnej zarzut obrazy art. 2 § 1 pkt 1 i 2 k.p.k. z 1969 r., tzn. przepisu zawierającego jedynie deklarację ustawodawcy, (podobna treść art. 2 § 1 pkt. 1 k.p.k. z 1997 roku – dopisek SA) swoiste zobowiązanie co do ukształtowania procesu karnego w taki sposób, aby realizował zasadę prawdy materialnej, stanowiącej cel każdego postępowania karnego. Ustosunkowanie się do tak ogólnie

sformułowanego zarzutu nie jest możliwe nie tylko w postępowaniu kasacyjnym, ale nawet w zwykłym postępowaniu odwoławczym. (wyrok SN z 29.03.2001 r., II KKN 298/98, LEX nr 51382; wyrok SN z 8.10.1998 r., III KKN 282/97, Prok.i Pr.-wk 1999, nr 2, poz. 5).

Nie można zapominać, także i tego ugruntowanego w literaturze przedmiotu i akceptowanego powszechnie poglądu, że samo naruszenie art. 2 k.p.k. nie może stanowić podstawy apelacji lub kasacji.

Przestrzeganie naczelnych zasad procesu karnego jest gwarantowane w przepisach szczegółowych i dopiero wskazanie naruszenia tych konkretnych, szczegółowych przepisów może uzasadniać

zarzut
apelacyjny,
zażaleniowy lub
kasacyjny (por.
wyrok SN z
27.07.2000 r.,
IV KKN 532/99,
LEX nr 250044;
postanowienie
SN z 28.12.2001
r., V KKN
329/00, LEX nr
51623; wyrok SN
z 5.10.2010 r.,
III KK 370/09,
OSNwSK 2010,
poz. 1878;
postanowienie
SN z 20.08.2020
r., III KK
147/20, LEX
nr 3057894;
podobnie sądy
powszechnie,
wyrok SA w
Warszawie z
10.05.2022 r., II
AKa 59/21, LEX
nr 3347797).[M.
K. [w:] Kodeks
postępowania
karnego. T. K.
aktualizowany,
red. D. Świecki,
LEX/el. 2023,
art. 2, teza
7]. Dyrektywy
wynikające z §
1 są bowiem
zbyt ogólne, aby
mogły stanowić
autonomiczną
podstawę
odwołania bądź
kasacji.
Zawierają one
jedynie
sformułowanie
zasad
postępowania

karnego i
stanowią swoistą
deklarację
ustawodawcy,
wyrażającą cele
procesu
karnego.
Przedmiotem
naruszenia
mogą być
bowiem tylko
normy
konkretyzujące
ogólne zasady
procesowe, a
zwłaszcza normy
nakazujące lub
zakazujące
dokonywania
określonych
czynności w
odpowiedniej
sytuacji
procesowej. (A.
Sakowicz (red.),
Kodeks
postępowania
karnego.
Komentarz.
Wyd. 10,
Warszawa 2023,
teza 2 i 3).

Mając na
względnie
powyższe
należało uznać
zarzut
apelującego
nietrafnym. Jest
tak, tym bardziej
że poza jego
postawieniem
skarżący w
żaden
przekonujący
sposób nie
wykazał nie
tylko iż doszło
do naruszeń

dyrektyw sformułowanych w tym przepisie, ale także nie przekonał o naruszeniu konkretnych jednoznacznych reguł procedowania, które spowodowały, że zaburzone zostały cele postępowania. Nie jest rzeczą Sądu odwoławczego domyślanie się, zgadywanie czy domniemywanie na czym według skarżącego polegał błąd proceduralny określony w skardze oraz w jaki sposób wpłynął on na treść wyroku.

Apelujący stawia też tezę, że Sąd I instancji naruszył reguły swobodnej oceny dowodów.

Wbrew jednak twierdzeniu skarżącego Sąd Okręgowy nie naruszył zasady swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art. 7 k.p.k. przy rozstrzygnięciu o zarzucanych oskarżonemu

czynach.
Przekonanie o wiarygodności zasadniczego dla rozstrzygnięcia dowodu w postaci wyjaśnień B. K. (1) i niewiarygodności wyjaśnień oskarżonego pozostaje pod ochroną prawa procesowego, ponieważ tenże Sąd poprzedził je ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.), i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), stanowiło ono wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), było wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zgodnie art. 424 § 1

pkt 1 k.p.k.
– właściwie
uargumentowane
w uzasadnieniu
wyroku (zobacz
wyrok Sądu
Najwyższego z
16 grudnia 1974
roku, Rw 618/74
OSNKW
1975/3-4/47,
wyrok Sądu
Najwyższego z 9
listopada 1990
roku, (...)
149/90 OSNKW
1991/7-9/41,
postanowienie
Sądu
Najwyższego z
18 stycznia 2007
roku, III KK
271/06 OSNwSK
2007/1/209,
por. choćby
postanowienie
SN z 18.01.2007
roku, sygnatura
III KK 271/06,
OSNwSK
2007/1/9).

Zarzut
apelacyjny
oparcia
rozstrzygnięcia
przez Sąd I
instancji na
wypowiedziach
tylko B. K. (1)
– współsprawcy
czynów
przypisanych K.
C. (1), nie może
być
potraktowany,
jako zasadny.
Wszak przecież,
nie liczba osób
relacjonujących

wydarzenia
będące
podstawą
przypisanych
oskarżonemu
czynów decyduje
o ich
wiarygodności,
ale swobodna,
oparta o reguły
poprawnego
rozumowania,
zasady wiedzy
i doświadczenie
życiowe, ocena
materiału
dowodowego, w
tym wypowiedzi
nawet jednej
osoby opisującej
przebieg
przestępczego
procederu. Sam
fakt oparcia
orzeczenia
skazującego na
wypowiedziach
tylko jednej
osoby
(wyjaśnieniach
współoskarżonego),
nawet w sytuacji
nieprzyznania
się oskarżonego
do winy, samo
przez się nie
może stanowić
podstawy do
zarzutu
dokonania
błędnych czy
dowolnych
ustaleń
faktycznych w
sprawie. Nie
istnieje żadna
reguła
dowodowa,
która
uzasadniałaby

pogląd, że
wyjaśnienia
innego z
oskarżonych są
niewystarczającą
podstawą
skazania,
podobnie zresztą
jak
niedopuszczalne
jest
wartościowanie
zeznań li tylko
w zależności
od zajmowanej
pozycji
społecznej
świadka
(oskarżonego),
czy też od
pełnionej przez
niego funkcji
publicznej.
Rzecz jednak
w tym, że
tego rodzaju
"jedyne" dowód
nie może stać
w sprzeczności z
innymi
dowodami, które
nie mają
wprawdzie
decydującego
znaczenia dla
kwestii
odpowiedzialności
karnej, stanowią
jednak podstawę
do dokonania
lub weryfikacji
ustaleń
faktycznych
odnoszących się
do określonych
fragmentów
zdarzenia. (por.
wyrok SN z
11 stycznia 1996
roku w sprawie

II KRN 178/95,
M.Prawn.
1996/10/376).

Swoją argumentację dla poparcia tezy zbudowanej w zarzucie naruszenia art. 7 k.p.k. skarżący opiera na twierdzeniu, że niezasadnie Sąd Okręgowy dla konstruowania stanu faktycznego wykorzystał wyjaśnienia B. K. (1), który wszak został pouczony o możliwościach wynikających z art. 60 § 3 i 4 k.k., a zatem zasadnicze elementy apelacji sprowadzają się do stwierdzenia, że odpowiedzialność K. C. (1) została ustalona w oparciu o jeden dowód w postaci wyjaśnień B. K. (1). Podkreśla się przy tym, że wyjaśnienia takiej osoby zainteresowanej skorzystaniem z nadzwyczajnego złagodzenia kary nie mają przymiotu

wiarygodności.
Nadto
kwestionując
oparcie ustaleń
o wyjaśnienia
B. K. (1)
w motywacyjnej
części skargi
apelujący
akcentuje, że
oskarżony ten
składał
wyjaśnienia z
intencją
skorzystania z
możliwości
dobrodziejstwa
nadzwyczajnego
złagodzenia
kary, a jego
wypowiedzi
muszą być
ocenione jako
pomówienie, bo
są niespójne i
niekonsekwentne
oraz nie mają
oparcia w innych
dowodach.

Ma rację
skarżący, że B. K.
(1) zdecydował
się na składanie
wyjaśnień w
tej sprawie z
oczekiwaniem
na zastosowanie
wobec niego
instytucji
nadzwyczajnego
złagodzenia kary
w zamian za
spełnienie
warunków, które
wymienione są w
art. 60 § 3 i 4
k.k. (k. 943. T.

V). Tak zresztą się stało.

Sąd oparł się na wyjaśnieniach B. K. (1), stanowiących zasadnicze źródło dowodowe w tej sprawie, w której zresztą on sam występował jako podejrzany, a następnie jako oskarżony. Nie jest czymś wyjątkowym, że oskarżony K. C. (1) przeczy stawianym zarzutom. Jak wskazuje doświadczenie zawodowe, tak jest w ogromnej większości przypadków spraw karnych. Nie jest też czymś nadzwyczajnym, że ustalenia o sprawstwie i winie oskarżonego Sąd czyni w oparciu o wypowiedzi jednej osoby (świadka lub współoskarżonego). W sytuacji, gdy B. K. (1), sam będący podejrzanym, motywowany chęcią skorzystania z dobrodziejstwa stworzonego

przez ustawodawcę w art. 60 § 3 k.k. złożył wyjaśnienia obciążające nie tylko K. C. (1), ale i M. J. (1), lecz nie pominął także swojej przestępczej roli w tym procederze, o którym mówił, było naturalnym i dopuszczalnym przyjęcie wiarygodności jego wypowiedzi. Nie jest czymś nielogicznym czy sprzecznym z doświadczeniem życiowym postąpienie Sądu meriti w ten sposób.

Rozwijając te wywody należy jeszcze, analizując argumenty obrońcy, zauważyć, iż według nich B. K. (1) wskazał na tego K. C. (1) jako współsprawcę przestępczego zachowania, aby umniejszyć swoją odpowiedzialność karną. W tym kontekście odnotować należy

następującą okoliczność. Przecież B. K. (1), początkowo odmawiał składania wyjaśnień (k. 786, 787, t. IV, k. 912, 913, 914, t. V). Dopiero 29 września 2020 roku potwierdził swoje sprawstwo, co do postawionych mu 14 września 2020 roku zarzutów i opowiedział o swojej działalności przestępczej oraz działalności innych osób. Gdy zdecydował się składać wyjaśnienia wyraźnie podał powody, dla których to czynił, było to motywowane treścią art. 60 § 3 k.k. Zauważyć wypada, że aby było możliwe skorzystanie przez podejrzanego z dobrodziejstwa sformułowanego w art. 60 § 3 lub 4 k.k. konieczne jest spełnienie określonych warunków w tych przepisach wymienionych. W odniesieniu do

obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary, o którym mowa w art. 60 § 3 k.k. muszą spełnione zostać łącznie następujące warunki;

– sprawca musi współdziałać z innymi, a więc co najmniej dwoma osobami w popełnieniu przestępstwa,

– musi ujawnić informacje dotyczące osób uczestniczących w jego realizacji oraz

– podać istotne okoliczności jego popełnienia.

Istotne okoliczności muszą, więc być przez sprawcę podane, a co więcej muszą one być przez niego potwierdzone w toku całego postępowania.

Dotyczy to nie tylko działań innych uczestniczących w popełnieniu przestępstwa, ale także samego sprawcy, który ujawnia to przestępstwo.

Przepis art. 60 § 3 k.k. nie ma zastosowania, jeżeli oskarżony w toku postępowania zmieni treść wyjaśnień w zakresie istotnych okoliczności popełnienia przestępstwa lub współdziałania w jego popełnieniu z innymi osobami. (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 grudnia 2004 roku w sprawie III KK 112/04, OSNKW 2005/1/6).

Odnosząc się do argumentacji obrońcy należy nadto podkreślić, że nie można uznać jej za przekonującą w tym zakresie, w którym odwołuje się ona do motywacji składającego relacje B. K. (1), co miałyby dyskredytować wartość jego wypowiedzi. Obrońca oskarżonego zauważa, że B. K. (1) złożył określonej treści wypowiedzi wskazujące K. C.

(1), bo liczył na łagodniejsze potraktowanie. I tak było w istocie, o czym wyżej już wspomniano. Taką jednak możliwość stworzył sprawcom przestępstw ustawodawca obwarowując ją określonymi wyżej warunkami. Sprawca przestępstwa wypełniający wymogi, o których mowa w art. 60 § 3 k.k. ma prawo liczyć, że spotka się ze swego rodzaju nagrodą za zerwanie solidarności przestępczej i zostanie wobec niego orzeczona kara z nadzwyczajnym złagodzeniem, a zatem nie zostanie z odpowiedzialności karnej zwolniony całkowicie. Korzystając z takiej możliwości sprawca wykorzystuje legalną drogę i już z tego powodu motywacja jego

postawy nie może być uznana za podważającą jego wiarygodność.

Jeśli ktoś postępuje zgodnie z prawem spełniając warunki, które nakłada prawodawca ma podstawy oczekiwać, że wypełniając te przesłanki skorzysta z uprawnień, które przepis prawa ustanawia.

Motywacja tej postawy nie może być zatem uznana za podważającą wartość jego wypowiedzi.

Należy więc podkreślić, że jeśli B. K. (1) zdecydował się złożyć relacje o własnych przestępczych zachowaniach i współdziałających z nim osobach licząc na skorzystanie z uprzywilejowania, o którym mowa w art. 60 § 3 k.k. to miałyby to sens tylko wtedy, gdyby przekazał relacje prawdziwe. Jeśli

bowiem złożyłby
relacje
nieprawdziwe to
już choćby z tego
powodu byłoby
to działanie
ryzykowne,
gdyby okazało
się, że są one
weryfikowalnym
bezpodstawnym
pomówieniem,
mającym
pogrążyć
niezasadnie K. C.
(1). Wykazanie,
że pomówienie
oskarżonego
było kłamliwe,
niweczyłoby
wszelkie
działania służb,
które w oparciu
o jego
wypowiedzi
chciałby np.
rozbić grupę
przestępczą. Sąd
odrzuca ubogie
argumenty
przytoczone
przez jego
obrońcę w
apelacji i
stwierdza, że
nie tylko nie
przekonują one
Sądu, ale są
wyrazem obrony
K. C. (1), który
ma świadomość
wagi nie tylko
wyjaśnień B.
K. (1) i ich
wartości, ale
przede
wszystkim
skutków dla
niego samego,
jakie

wyjaśnienia te pociągają za sobą. Brak przekonującej argumentacji o trafności stwierdzeń apelacji obrońcy, prowadzi do przywoływania powodów, które muszą być uznane jako niewiarygodne i tylko zaciemniające obraz działań oskarżonego. Oskarżony tylko wtedy mógłby liczyć na uznanie jego zasadniczego stwierdzenia, że jest osobą nie mającą żadnego związku z działaniami, które mu się zarzuca, gdyby wykazał niewiarygodność pomawiającego. Podkreślano już wyżej, że nieprawdziwe wypowiedzi B. K. (1), a zwłaszcza bezpodstawne pomówienie, naraża go nie tylko na utratę możliwości skorzystania z instytucji, o której mowa w art. 60 § 3 k.k., ale także na odpowiedzialność za przestępstwo

z art. 234 k.k. B. K. (1) nie miał więc żadnego interesu w tym, aby wskazać na K. C. (1), ale i pozostałych oskarżonych jako sprawców jakiegokolwiek czynu przestępczego, jeśli oni nie byli jego uczestnikami. Skoro jednak tak uczynił, a nie przedstawiono motywów, które w sposób przekonujący uzasadniałyby twierdzenie o fałszywym oskarżeniu tych osób, trafnie uznał Sąd Okręgowy za prawdziwe jego wyjaśnienia w tym zakresie. Konsekwencją takiego ustalenia jest także przyjęcie, że nieprawdziwymi są zaprzeczenia oskarżonego i odwoływanie się do stwierdzeń w apelacji obrońcy, że są to jedynie pomówienia niczym nieoparte. Nie można także uznać za mogące podważyć wartość wypowiedzi B. K.

(1) stwierdzenia apelacji obrońcy, w których podnosi się, że nie zostały one potwierdzone żadnym dowodami w tym zwłaszcza materiałami kontroli operacyjnej (s. 8 apelacji). Wszak już w samej apelacji skarżący wskazuje na okoliczności potwierdzające relacje B. K. (1) stwierdzając, że ten porozumiewał się telefonicznie z oskarżonym, a co więcej okoliczność tę potwierdził sam oskarżony. Dodatkowym dowodem wykorzystanym przez Sąd meriti są rejestry wizyt B. K. (1) w jednostce penitencjarnej w której oskarżony przebywał i nie można zapominać o „grypsie” sporządzonym i wysłanym do M. J. (2) przez oskarżonego, ale także jego wyjaśnieniach w których początkowo przeczył

znajomości z
M. J. (2),
aby następnie
okoliczność tę
przyznać.

W tych
okolicznościach
zarzut
naruszenia
reguły ocen
dowodów to
własna
interpretacja
obrońcy
oskarżonego
sprowadzająca
się do
twierdzenia, że
wyjaśnienia B.
K. (1) są
niewiarygodne,
a na wiarę
zasługują
wyjaśnienia
oskarżonego K.
C. (1). Jest
wymownym
zarówno poprzez
analizę treści
zarzutów jak
i motywacyjnej
ich części, że
skarżący nie
wskazuje na
błędy w
rozumowaniu
Sądu I instancji
i dowodzi
naruszenia reguł
poprawnego
wnioskowania,
lecz przedstawia
własne oceny
wypowiedzi B.
K. (1) oraz
zachowania
oskarżonego K.
C. (1) wynikające
z jego wyjaśnień

i na tej podstawie wyprowadza wnioski o błędnych ocenach przeprowadzonych dowodów. To, że skarżący przedstawia własne, odmienne od wyprowadzonych przez Sąd I instancji, wnioski ocenne materiału dowodowego nie oznacza, że tenże Sąd naruszył reguły poprawnego wnioskowania, przez co obraził normę wynikającą z art. 7 k.p.k.

Tym samym Sąd Apelacyjny stwierdza, że zarzut obrońcy oceniono jako nietrafny

2. Niezasadne okazały się także zarzuty błędnych ustaleń faktycznych.

Choć przyznać trzeba, że mające w istocie podobne znaczenie i wymowę zarzuty 1) i 2) nie są pozbawione słuszności. Jest rzucającym się

w oczy, że Sąd Okręgowy czyniąc ustalenia faktyczne w zakresie komunikowania się oskarżonego i B. K. (1) co do podjęcia przez tego ostatniego przestępczych zachowań nie nadał kwestii tej właściwej rangi i nie poświęcił jej należytej uwagi. Na stronach 9 i 10 uzasadnienia Sąd formułuje bowiem ustalenia, że:

– B. K. (1), po opuszczeniu zakładu karnego, przychodził na widzenia do odbywającego w dalszym ciągu karę pozbawienia wolności K. C. (1).

– podeczaj jednego z takich widzeń w zakładzie karnym B. K. (1) otrzymał od K. C. (1) ps. (...), propozycję możliwości zarobienia dodatkowych pieniędzy – a konkretnie przewiezienia amfetaminy.

(podkreślenie
SA)

Celnie w obu zarzutach zauważono, że z karty widzeń (k. 1106, t. V) wynika, iż B. K. (1) był na widzeniu u K. C. (1) 26 listopada 2018 roku (k. 1108, t. V, poz. 36) następnie 21 stycznia 2019 roku (k. 1108, t. V, poz. 39) oraz 31 marca 2019 roku (k. 1108, t. V, poz. 42). Choć skarżący nieprawidłowo określił datę pierwszego widzenia między oskarżonymi, bo wskazał 9 grudnia 2018 roku, to jednak ma tenże rację, że daty widzeń nie pokrywają się z czasem przestępczej aktywności B. K. (1) i M. J. (2) oraz S. C., K. C. (2) i B. J..

Wszak datą graniczną działań oskarżonych B. K. (1) i K. C. (1) winna być ta wyznaczona zatrzymaniem S. C. i K. C. (2) w związku z

transportem do S. niemalże 10 kg amfetaminy. Z relacji wszak B. K. (1) wynikało jednoznacznie, że uzgodnienia pomiędzy nim a K. C. (1) poczynione zostały przed tym zdarzeniem. Co więcej jego wizyty w O., według jego słów, miały być właśnie przed tym zdarzeniem. Jest więc oczywistym, że nie mogło dojść do uzgodnień pomiędzy K. C. (1) i B. K. (1) po tym wydarzeniu jakim było zatrzymanie sprawców przewozu amfetaminy przez policję. Oskarżeni nie mogli porozumieć się co do procedury uczestnictwa w obrocie narkotykami 26 listopada 2018 roku (podczas wizyty B. K. (1) w zakładzie karnym, gdzie osadzony był K. C. (1)), który trwał już przed tą datą. Ustalenie Sądu Okręgowego jest w tej sytuacji

oczywiście
błędne.

Nie można nie zauważyć, że kwestii tej nie nadał właściwej rangi nie tylko Sąd, który wszak przesłuchiwał oskarżonych, ale nie dostrzegł jej znaczenia także prokurator nadzorujący śledztwo w tej sprawie.

Przesłuchania w toku śledztwa B. K. (1) nie zawierają dociekań, kiedy i w jakich okolicznościach doszło do porozumienia między oskarżonymi o uczestniczeniu w obrocie amfetaminą. I choć z wyjaśnień B. K. (1) wynikało, że uzgodnienia te czyniono w toku odbywania kary przez K. C. (1) nie pogłębiono wiedzy o tym porozumieniu między oskarżonymi poprzez zdawanie odpowiednich doprecyzowujących te fakty pytań. Podobnie postąpił Sąd

Okręgowy, a finalnie zawarł stwierdzenie odnoszące się do tego faktu w stopniu oczywistym błędne.

Musiąło to spowodować odebranie wyjaśnień od B. K. (1) przez Sąd Apelacyjny z uwagi na trafne zastrzeżenia apelującego.

Wyjaśnienia oskarżonego złożone w toku postępowania apelacyjnego nie pozwalają na precyzyjne ustalenie dat czy przybliżenie pory roku co do porozumienia między oskarżonymi o wspólnym uczestniczeniu w obrocie narkotykami, ale pozwalają na jednoznaczne konkluzje. Po pierwsze, takie porozumienie miało miejsce, po drugie to K. C. (1) zaproponował B. K. (1) udział w obrocie narkotykami, po trzecie było to przed

zatrzymaniem transportu wykonywanego przez S. C. i K. C. (2). Według B. K. (1) pierwsze rozmowy o takich uzgodnionych działaniach mogły mieć miejsce jeszcze w toku wspólnego pobytu w zakładzie karnym. Sąd Apelacyjny miał możliwość nie tylko wysłuchania oskarżonego, ale także obserwacji jego zachowań i może z pełnym przekonaniem stwierdzić, że oskarżony podejmował próby ustalenia czasu odnoszącego się do tej kwestii. Uływ czasu, do którego się odwoływał wyjaśnia, dlaczego nie był on w stanie precyzyjnie po prawie 5 latach od tych wydarzeń określić, kiedy uzgodnienia te zostały poczynione. Miał jednak pewność, że tak było, co pozwoliło na

przyjęcie, że choć nie można było doprecyzowywać czasu uzgodnień między oskarżonymi co do wspólnego przestępczego działania to takie porozumienie z inicjatywny K. C. (1) między nimi nastąpiło.

W tych okolicznościach oba zarzuty obrońcy oskarżonego musiały zostać odrzucone, bo błąd tych ustaleń poczyniony czy raczej wyrażony w uzasadnieniu wyroku nie wpłynął na jego treść w zakresie ustalenia odpowiedzialności K. C. (1) za zarzucone mu czyny.

Zarzut 3) nie ma znaczenia dla oceny prawidłowości ustalenia o odpowiedzialności K. C. (1). Nie jest istotne czy oskarżony kontaktował się telefonicznie z M. J. (1). Istotą odpowiedzialności oskarżonego było czy brał

udział w grupie przestępczej oraz czy uczestniczył w obrocie środkami narkotycznymi i czy w tych działaniach aktywnym uczestnikiem był także M. J. (1). Jego wypowiedzi choć przeczące udziałowi w grupie przestępczej oraz udziałowi innych osób z wyjątkiem jego samego i B. K. (1) w czynie transportu amfetaminy z O. do S. (czyn II) utwierdzają w przekonaniu o prawidłowej ocenie wyjaśnień B. K. (1) co do roli i znaczenia M. J. (1), ale i K. C. (1). Brak jest powodów, dla których według M. J. (1) opis jego udziału w tym czynie podany przez B. K. (1) jest zgodny z rzeczywistością, ale już inne zachowania nie miały miejsca choć ten ostatni oskarżony na nie wskazał. Jeśli przy tym mieć

na względzie
uzupełnione
postępowanie
dowodowe w
toku rozprawy
apelacyjnej i
dopuszczony
dowód z
materiałów
uzyskanych w
toku kontroli
operacyjnej
zawierający
rozmowy między
K. C. (1) i
M. J. (1),
to przekonanie
o niesłuszności
zarzutu 3)
apelacji jedynie
się ugruntowuje.

Z zarzutu 4)
wynika, że
apelujący nie
kwestionuje
kontaktów
telefonicznych
między
oskarżonym i B.
K. (1) podczas
odbywania kary
przez
oskarżonego K.
C. (1). Stawia
jednak tezę,
że ten fakt
nie może
przemawiać
przeciwko
oskarżonemu,
bo nie wynika z
rejestru rozmów
jaka była ich
treść. I jest to
prawdą. Należy
jednak
pamiętać, że
nie można tego
dowodu oceniać

w oderwaniu od innych, na które wskazał Sąd Okręgowy. Wszak tenże Sąd swoje ustalenia poczynił także w oparciu o wyjaśnienia B. K. (1) i to z nich wynika jaka była treść rozumów między oskarżonymi.

Jest oczywistym, że oskarżeni nie porozumiewali się otwartym tekstem, lecz odpowiednim, zrozumiałym dla nich slangiem, aby kontrola takiej rozmowy nie odkryła ich zamiarów.

Wskazują na to wyjaśnienia B. K. (1) także w zakresie używania określonego przezwiska przez K. C. (1).

Zarzut ten odrzucono.

Podobnie postąpiono z zarzutem 5). I uczyniono to z tożsamyh powodów, dla których zdyskredytowano zarzut 4). Jeśli z wyjaśnień B. K. (1) wynikało, że zatrzymany

transport z O. do S. wykonywany był w związku z porozumieniem K. C. (1), B. K. (1) i M. J. (1) i podczas tego transportu odnaleziono środki narkotyczne, to po pierwsze, ten fakt potwierdza wyjaśnienia B. K. (1), a po drugie, utwierdza w przekonaniu o prawdziwości jego wyjaśnień co do roli i znaczenia K. C. (1), bo jest uzupełnieniem innych dowodów, przede wszystkim wyjaśnień B. K. (1).

Jest oczywistym, że odbywający karę w zakładzie karnym K. C. (1) nie mógł aktywnie uczestniczyć w działaniach z 31 października 2018 roku na 1 listopada 2018 roku, a zatem nie mógł podejmować aktywnie i realnie czynności sprawczych. Stawiając zarzut

6) apelujący zdaje się pomijać fakt, że oskarżonemu nie zarzucono wykonywanie osobiście czynności sprawczych, ale polecenie wykonania takich czynności B. K. (1) i na tym polegała jego rola w tym procederze. Treść art. 18 § 1 k.k. wskazuje wszak, że odpowiada za sprawstwo nie tylko ten, kto wykonuje czyn zabroniony sam albo wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, ale także ten, kto kieruje wykonaniem czynu zabronionego przez inną osobę lub wykorzystując uzależnienie innej osoby od siebie, poleca jej wykonanie takiego czynu. Ergo nie trzeba samemu wykonywać czynności sprawczych, aby być sprawcą zarzuconego czynu w rozumieniu art. 18 § 1 k.k.,

i tak stało się w tej sprawie. Do przyjęcia współsprawstwa nie jest konieczne, aby każdy ze współdziałających realizował niejako własnoręcznie znamię czasownikowe, lecz wystarcza, że występuje on w ramach uzgodnionego podziału ról, ułatwiająco najmniej bezpośredniemu sprawcy wykonanie wspólnie zamierzonego celu. (wyrok SA we Wrocławiu z 18.01.2023 r., II AKa 195/22, LEX nr 3507535).

Jeśli więc istniało porozumienie między oskarżonymi, jeśli B. K. (1) wykonując polecenia K. C. (1) odbierał narkotyki od M. J. (1) i przewoził je na jego polecenie z O. do S., a następnie przekazywał innej osobie to sprawcza rola K. C. (1)

jest oczywista,
a zarzut 6)
obrońcy
chybiony.

Kwestionowane
w zarzucie 7)
ustalenie Sądu
I instancji może
budzić
wątpliwości i
trafnie zostało
wyeksponowane
przez
apelującego.

Stwierdzenie
Sądu meriti, że
– K. C. (1)
w międzyczasie
wielokrotnie
dzwonił do B. K.
(1) proponując
kolejne wyjazdy,
umiejscowione
na osi czasu
po zatrzymaniu
K. C. (2) i
S. C. mogłoby
sugerować, że
działania takie
nastąpiły w
czasie
wskazanym w
zarzucie
apelacyjnym.

Nie sposób
jednak ustalić na
jakiej podstawie
tenże Sąd taki
fakt zawarł w
swych
ustaleniach to
po pierwsze, ale
po drugie, nie
można
wykluczyć, że to
nieprecyzyjność
formułowania
uzasadnienia
spowodowała, że

fakt ten został umieszczony w tym właśnie miejscu. Na pewno jednak nie może być wątpliwości co do tego, że oskarżeni komunikowali się telefonicznie, a co więcej rozmawiali w toku tych kontaktów o procederze obrotu narkotykami (k. 1208, t. VII) co powodowało, że nie tylko B. K. (1) zwracał uwagę oskarżonemu, że taka rozmowa może spowodować ich dekonspirację.

Analiza przedstawionego przez prokuratora w toku rozprawy apelacyjnej dowodu w postaci rejestru rozmów uzyskanych w toku kontroli operacyjnej wskazuje na takie kontakty między oskarżonym i M. J. (1) i potwierdza rolę i znaczenie K. C. (1) czyniąc zarzut 7) nieuzasadnionym.

Zarzut 8) jest konstrukcją ciekawą, a zwłaszcza postawiona w nim teza, ale nie sposób uznać go za przekonujący. Ma raczej obrońca, że oskarżony może podejmować działania obrończe nawet tworząc nieprawdziwe okoliczności. Jednak doświadczenie życiowe pozwala na przyjęcie, iż w tej konkretnej sprawie przeświecała oskarżonemu myśl stworzenia sobie dodatkowego wsparcia dowodowego poprzez wykazanie nieprawdziwości wyjaśnień B. K. (1), a tym samym prawdziwości jego własnych wyjaśnień. Rzecz jednak w tym, że Sąd Okręgowy mając do wyboru wyjaśnienia B. K. (1) oraz wyjaśnienia K. C. (1) zdyskredytował te ostatnie, a okoliczności podane w

„grypsie” stanowiły istotną podstawę wzmacniającą przekonanie o prawdziwości wyjaśnień pierwszego z oskarżonych. Wynika wszak z niego, że oskarżony znał M. J. (1), że posługiwał się przezwiskiem M.. Co więcej, wynika z niego także i to, że oczekiwał destrukcyjnego działania na postępowanie przez innych uczestników postępowania, ale także poszukiwał osób, które złożyłyby fałszywe zeznania. Nawet jeśli przyjąć, że takie zachowanie oskarżonego mieści się w ramach uprawnień do obrony to podlega ono ocenie Sądu, który przez pryzmat wszystkich dowodów i okoliczności w sprawie ujawnionych uprawniony był ocenić wartość tego grypsu dla

prowadzonego postępowania i nie popełnił błędu uznając go za istotny dowód potwierdzający przestępczy udział oskarżonego w zarzucanych mu czynach.

Zarzut obrońcy nie mógł przekonać o błędnych ustaleniach faktycznych w tej sprawie.

Wobec tego, że oskarżony sam także sporządził pismo, które zatytułował apelacja, i choć nie podpisał go Sąd Apelacyjny uznaje za konieczne skomentowanie tego stanowiska oskarżonego.

W pierwszej kolejności daje się zauważyć, że przedstawia on własne wyobrażenie przebiegu procesu oraz zaangażowania sędziego sprawozdawcy w tok postępowania. Oceny te są krytyczne, lecz nie zawierają

jednoznacznie
dyskredytujących
prowadzącego
proces, tym
bardziej że w
żadnym miejscu
dokumentacji
procesowej w
postaci
protokołów
rozprawy nie
zawarto
zastrzeżeń
oskarżonego.
Zostały one
wyrażone
dopiero w
omawianym
piśmie. Po
drugie,
oskarżony
niepochlebnie
wypowiada się
o B. K. (1)
nazywając go
(k. 1415, t.
V) zawodowym
przestępcą,
któremu
niezasadnie
dano wiarę i
na tym buduje
także tezę o
pomawianiu go
przez tego
oskarżonego.
Zdaje się przy
tym nie
zauważać
własnej
kryminalnej
przeszłości i
własnych
doświadczeń
procesowych z
wielu
postępowań
karnych, w
których

uczestniczył jako oskarżony.

Subiektywny odbiór rozprawy oraz własne wyobrażenie o nieprawidłowych ocenach dokonanych przez Sąd nie mogą, nie zawierając konkretnych, jednoznacznie podważających ustalenia w sprawie okoliczności, prowadzić do wniosku o nietrafnych ustaleniach w tej sprawie. Pismo oskarżonego w żadnym razie nie przekonało o błędach procesowych oraz nieprawdziwych ustaleniach roli i znaczenia oskarżonego co zarzuconych mu i przypisanych czynów.

Jako że apelacja skierowana była przeciwko całości wyroku niezbędne stało się zbadanie, mimo braku zastrzeżeń w tym zakresie, czy oskarżonemu wymierzono

sprawiedliwe
kary.

Wymierzono K.
C. (1) za
przynależność
do grupy
przestępczej
karę 1 roku
i 2 miesiące
pozbawienia
wolności, za
takie
zachowanie, zaś
za czyn
uczestnictwa w
obrocie
środkami
narkotycznymi
karę 3 lat
i 2 miesiące
pozbawienia
wolności.

Karę łączną
zaś wymierzono
temu
oskarżonemu z
zastosowaniem
zasady asperacji
zbliżonej do
absorpcji. Nie
można więc w
żadnym razie
uznać zarówno
kary
jednostkowe jak
i karę łączną
pozbawienia
wolności za
rażąco surowe,
a zatem na
poziomie
nieakceptowalnym
społecznie,
skoro kara
łączna
pozbawienia
wolności
wymierzona

została w
zbliżonym do
najniższego
możliwego
poziomu. Należy
pamiętać o roli i
znaczeniu
oskarżonego w
popelnieniu obu
czynów, ale
zwłaszcza
miejsca, z
którego
popelniał te
czyny. Wszak
oskarżony mimo
obywania kary
pozbawienia
wolności w
zakładzie
karnym nadal
brał udział w
przestępczym
procederze.
Dowodzi to nad
wyraz wysokiego
stopnia
demoralizacji i
wskazuje, że
wszystkie
działania
resocjalizacyjne
są wobec niego
nieskuteczne.
Jest on
zatwardziałym
przestępcą,
którego należy
izolować, bo nie
tylko jego pobyt
na wolności,
ale nawet w
warunkach
zakładu karnego
nie skłania go
do zgodnego z
prawem
postępowania.
Zatem należy
skonkludować,

<p>że wymierzone mu kary jednostkowe i łączna na pewno nie są rażąco surowymi, co nakazywałoby ich zmianę, ale w przekonaniu Sądu Apelacyjnego zwłaszcza kara łączna nie jest nawet karą surową. Sąd odwoławczy ocenia ją jako rażąco łagodną.</p> <p>Sąd Apelacyjny uznaje kary wymierzone temu oskarżonemu wobec kierunku apelacji za zmuszające do akceptacji i z tego powodu, także i w tym zakresie orzeczenie nie zostało podważone.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p><u>Wniosek prokuratora.</u></p> <p>- zmianę zaskarżonego orzeczenia w pkt VIII części dyspozytywnej wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego K.</p>	<p># zasadny wniosek prokuratora</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny wniosek obrońcy</p>		

C. (1) za przestępstwo przypisane mu w pkt VIII części dyspozytywnej wyroku – obok kary pozbawienia wolności – kumulatywnej kary grzywny w wysokości 150 stawek po 30 zł stawka.

Wniosek obrońcy oskarżonego K. C. (1):

- o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych czynów ;

ewentualnie:

- uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Wszystkie wnioski obrońcy oskarżonego okazały się niezasadne.

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny,

częściowo zasadny albo niezasadny.				
O przyczynach zasadności bądź niezasadności wniosków rozważono wyżej w części, w której analizowano zarzuty prokuratora i obrońcy.				
	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny			
Zwiędle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Wniosek				
	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny			
Zwiędle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.				

	0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia				
	1.1.		# art. 439 k.p.k.		
	Związłe o powodach uchylenia				
	2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.		
	Związłe o powodach uchylenia				
	3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.		
	Związłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia				
	4.1.	Błędna ocena stopnia szkodliwości	# art. 454 § 1 k.p.k.		

		społecznej czynu oskarżonego.		
	Zwięźle o powodach uchylecia			
	0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
	0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
	I.	Wobec tego, że w stosunku do B. J. ps. (...) jako współsprawcy przypisanych oskarżonym czynów nie rozstrzygnięto prawomocnie o jego odpowiedzialności karnej, nie było dopuszczalnym wymienianie go z imienia i nazwiska jako współsprawcy czynów oskarżonych, bowiem w ten sposób przesądzono by		

		jego odpowiedzialność, a to uczynić może Sąd w toku badania zarzutów postawionych B. J..	
	6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
II.	<p>Orzeczenie o kosztach sądowych obciążających B. K. (1) oparto na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych tekst jednolity Dz. U z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z p.zm.). Należy bowiem mieć na uwadze, że wobec tego oskarżonego apelacja prokuratora spowodowana była błędami Sądu I instancji, za co nie powinien ponosić ponad konieczny pułap sam oskarżony.</p>		

	<p>Natomiast wobec oskarżonych M. J. (1) i K. C. (1) uznano, że ich dotychczasowy sposób funkcjonowania w tym także dochody na wolności czy wsparcie udzielane choćby K. C. (1) przez różne osoby w tym także członków rodziny, nakazują obciążenie ich należnościami sądowymi po 1/3 związanymi z postępowaniem odwoławczym, w tym także stosownymi od wymierzonych kar opłatami.</p>	
1PODPIS		
SSA Wiesław Pędziwiatr SSA Jerzy Skorupka SSA Artur Tomaszewski		

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1.	

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego K. C. (1) adwokat A. B.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wszystkie rozstrzygnięcia dotyczące oskarżonego K. C. (1).		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	Zmianę przez uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów.

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	

Podmiot wnoszący apelację	Prokurator – co do oskarżonego K. C. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	W części dotyczącej orzeczenia o karze	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	Zmianę przez uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów.